

РЕШЕНИЕ

№ 10905

гр. София, 05.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.06.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Мая Сукнарова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **4651** по описа за **2024** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С Решение № 1457/25.03.2024 г., постановено по административнонаказателно дело № 20231110207341/2023 г. по описа на Софийския районен съд, СРС, НО, 16-ти състав е отменил Наказателно постановление (НП) № СОА23-РД11-301 от дата 28.03.2023 г., издадено от заместник-кмета на Столичната община, с което на основание чл. 22, ал. 5 от Закона за местното самоуправление и местна администрация (ЗМСМА), във вр. с чл. 178д от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), на Б. Г. Е. е наложено административно наказание глоба в размер на 200 (двеста) лева за нарушение на чл. 98, ал. 2, т.4 от ЗДвП.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр.чл.63в от ЗАНН, решението е оспорено от административнонаказващия орган (АНО), чрез пълномощника-юрк. П., с искане да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което НП да

бъде потвърдено.

Наведеното касационно основание е за нарушение на закона -чл.348, ал.1, т.1 от НПК, вр.чл.63в от ЗАНН. Аргументирано е с доводи, че е неправилен изводът на СРС, че мястото на което е установено нарушението не може да се квалифицира като място, определено за хора с трайни увреждания съгласно сочената за нарушена разпоредба на чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП, тъй като на процесното място нямало пътна маркировка, оказваща, че това място е определено за паркиране на лица с трайни увреждания. В тази връзка сочи, че на [улица] бил надлежно поставен пътен знак Д 21 („Място за паркиране на пътни превозни средства, обслужващи хора с увреждания"), както и 3 бр. указателни табели - стрелка с надпис, че знакът важи за едно място след знака, стрелка с надпис разрешено паркиране до 4 часа и стрелка с надпис, че нарушителите се отстраняват принудително. Липсата на маркировка не можела да изключи действието на поставения пътен знак Д21 и указателната табела за броя места, определени за хора с увреждания, тъй като съгласно разпоредбата на чл. 7, ал. 3 от ЗДвП, когато имало несъответствие между пътните знаци и маркировката на пътя, участниците в движението били длъжни да се съобразяват с пътните знаци. За неправилен намира и изводът на СРС, че липсата на маркиране в синьо на пътното платно е задължително при съществуващ знак, указващ броя места за инвалиди, което именно се отразявало върху същността и съставомерността на извършеното от него нарушение като водач на МПС. От друга страна, липсата на хоризонтална пътна маркировка по никакъв начин не затруднило нарушителя да се ориентира в пътната обстановка и определените места за паркиране. Заявява искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В касационната жалба се съдържа и несъгласие с размера на присъдените от въззивната инстанция разноси на жалбоподателя във въззивното производство Б. Г. Е..

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, касаторът се представлява от юрк. П., която поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ.

Ответникът по касационната жалба не се явява, не се представлява и не изразява становище по касационната жалба.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура, дава

заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Установената по делото от СРС фактическа обстановка е, че на 28.02.2023 г. в 11:30 часа, в [населено място], на [улица], бил паркиран лек автомобил „Ф. Ш.“, с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Б. Г. Е., на място, определено с пътен знак Д21 и допълнителни табели Т17 и Т18.1 за паркиране на моторни превозни средства, превозващи хора с трайни увреждания, но без положена пътна маркировка върху цялата площ на мястото на паркиране, изпълнена на син фон с изображение в средата с международния символ за достъпност. На предното стъкло на автомобила била поставена карта за паркиране на хора с трайни увреждания с №00048 (пожизнена - ксерокопие) на името на Ц. Е..

Изложените обстоятелства са установени от контролър при „Център за градска мобилност“ ЕАД - [населено място] и отразени в констативен протокол (КП). Автомобилът бил репатриран на специализиран наказателен паркинг „Подуяне“, като при получаване на въпросното МПС правоимащото лице Ц. Е. не е присъствала.

За констатираното, при условията на чл. 40, ал. 4 от ЗАНН нарушение, установено въз основа на официален документ-КП в случая, от инспектор при „Център за градска мобилност“ ЕАД - [населено място] срещу Б. Е. е съставен (АУАН) серия А, бл. № 003447 от 28.02.2023 г. за нарушение на чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП. АУАН е съставен в присъствието на Е. и му е връчен на същия ден, при което е същият е възразил срещу твърдяното нарушение на основание наличието на оригинално заверен стикер за инвалидност. В законоустановения 7-дневен срок по чл.44, ал.1 от ЗАНН срещу АУАН не са постъпили други писмени възражения.

Въз основа на АУАН и след извършена проверка в [община], от която се установило, че оригиналната карта била обявена за изгубена, от заместник- кмета на

СО, направление „Транспорт и градска мобилност“ е издадено НП № СОА23-РД11-301 от 28.03.2023 г., с което на основание чл. 22, ал. 5 от ЗМСМА, във вр. с чл. 178д от ЗДвП на Е. е наложено административно наказание за нарушение на чл. 98, ал. 2, т.4 от ЗДвП-за това, че на 28.02.23 г. в 11.30 часа паркирал на [улица], собствения си л.а. „Ф. Ш.“, с рег. [рег.номер на МПС] на място за паркиране на МПС, превозващи хора с трайни увреждания, обозначено с пътен знак Д21 и допълнителни табели Т17 и Т18.1, с което виновно е нарушил чл.98, ал.2, т.4 ЗДвП.

СРС е приел, че от отразеното в констативния протокол от 28.02.2023 г., протокол за доброволно предаване, изображенията и показанията на свидетелите С. М. Н. и А. С. Г. се установява, че неустановено по делото лице е паркирало пътното превозно средство на посоченото място, определено само посредством посочените пътни знаци за хора с трайни увреждания- пътен знак Д21 („Място за паркиране на пътни превозни средства, обслужващи хора с увреждания“), както и пътни знаци Т 17 (брой места, в конкретния случай едно) и Т18.1 (указващ, че се извършва принудително отстраняване на ППС) в съответствие с Наредба № 18 от 23 юли 2001 г. за сигнализация на пътищата с пътни знаци и с Наредба за организация на движението на територията на Столична община (НОДТСО). Не е изпълнено обаче изискването на чл. 25 от Наредба №РД-02-20-2 от 26.01.2021 г. за определяне на изискванията за достъпност и универсален дизайн на елементите на достъпната среда в урбанизираната територия и на сградите и съоръженията, местата за паркиране на автомобили на хора с увреждания да се обозначават не само с пътен знак Д 21, но и с пътна маркировка върху цялата площ на мястото на паркиране, изпълнена на син фон с изображение в средата с международния символ за достъпност. Приел е, че използваният съюз „и“ означава кумулативно изискване както за пътен знак, така и за пътна маркировка.

Аргументирал е, че изискванията на правната норма на чл. 25 от Наредба №РД-02-20-2 от 26.01.2021 г. за определяне на изискванията за достъпност и универсален дизайн на елементите на достъпната среда в урбанизираната територия и на сградите и съоръженията запълват хипотезата и конкретизират бланкетната норма на чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП, поради което и неспазването на тези изисквания препятства квалифицирането на мястото, на което е установено нарушението, като място,

определено за хора е увреждания съгласно сочената за нарушена бланкетна разпоредба на чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП. Въз основа на това е обосновал решаващия си извод, че деянието е несъставомерно, тъй като не са изпълнени изискванията на материалния закон за квалифицирането му като нарушение.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства по чл. 219, ал. 1 АПК.

АССГ възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка.

Решението е правилно по резултата си, по следните съображения на АССГ:

1. Съгласно посочената за нарушена норма на чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП се забранява паркирането на места, определени за хора с трайни увреждания. Нарушението на това правило се санкционира съгласно разпоредбата на чл.178д от същия закон – с глоба в размер на 200 лева, която се налага на лице, което без да има това право, паркира на място, определено за превозно средство, обслужващо хора с трайни увреждания.

Обоснован е изводът на СРС, че нормата е бланкетна. Спорът по делото е дали за запълването на нейното съдържание е достатъчно спазването на изискванията на Наредба № 18 от 23 юли 2001 г. за сигнализация на пътищата с пътни знаци чрез обозначаването на процесното паркомясто е с пътен знак Д21 („Място за паркиране на пътни превозни средства, обслужващи хора с увреждания“), както допълнителни табели Т17 (брой места, в конкретния случай едно) и Т18.1 (указваща, че се извършва принудително отстраняване на ППС) или е необходимо и спазването на допълнително поставеното, като кумулативно, в чл.25 от Наредба №РД- 02-20-2 от 26.01.2021 г. изискване за наличие пътна маркировка върху цялата площ на мястото на паркиране, изпълнена на син фон с изображение в средата е международния символ за достъпност.

За разрешаването му съдът излага следното:

Пътните знаци, съгласно чл. 13, ал. 1 ЗДвП, служат за предупреждаване на участниците в движението за опасности по пътя, за даване на предписания към тях - относно предимството, забраните, специалните правила, действията със задължителен

характер, за указване и допълнителна информация. В съответствие с това им предназначение те са квалифицирани в чл. 38 ППЗДвП.

Пътният знак е правило за поведение, установено в правна норма, но неговото действие по отношение на конкретния участък от движението по пътищата е само тогава, когато е поставен по начин, съответен на изискванията на чл. 9 и сл. от Наредба № 18 от 23.07.2001 г. за сигнализация на пътищата с пътни знаци (Наредба № 18). Това негово действие започва от момента, когато той е поставен на съответното място - защото тогава участниците в движението научават за него и са обвързани от действието му, и трае дотогава, до когато знакът бъде премахнат. Това е изрично регламентирано в чл. 6, т. 1 ЗДвП. Ситуацията, в която един пътен знак, който се намира на платното за движение, не е задължителен за участника в движението, е изрично регламентирана от законодателя в разпоредбата на чл. 7 ЗДвП. И двете разпоредби - на чл. 6 и на чл. 7 ЗДвП, не допускат изключения.

Съгласно разпоредбата на чл. 6, т. 1 от ЗДвП участниците в движението са длъжни да се съобразяват с пътните знаци.

Нормата на чл.7 от ЗДвП предвижда:

„(1) Когато има несъответствие между сигналите на регулировчика и светлинните сигнали или пътните знаци относно предимството, участниците в движението са длъжни да се съобразяват със сигналите на регулировчика.

(2) Когато има несъответствие между светлинните сигнали и пътните знаци относно предимството, участниците в движението са длъжни да се съобразяват със светлинните сигнали.

(3) Когато има несъответствие между пътните знаци и маркировката на пътя, участниците в движението са длъжни да се съобразяват с пътните знаци.

(4) Когато има несъответствие между пътен знак, поставен на преносима стойка върху платното за движение, и останалите пътни знаци, участниците в движението са длъжни да се съобразяват с пътния знак, поставен на преносимата стойка“.

Позоваването от СРС на чл.25 от Наредба №РД- 02-20-2 от 26.01.2021 г. за определяне на изискванията за достъпност и универсален дизайн на елементите на достъпната среда в урбанизираната територия и на сградите и съоръженията е неправилно.

Наредба №РД- 02-20-2 от 26.01.2021 г., видно от чл.1, ал.1-3 от същата, определя правилата, нормите и нормативите (минималните стандарти) за достъпност и универсален дизайн на елементите на достъпната среда в урбанизираната територия и на сградите и съоръженията. Изискванията на наредбата се прилагат при проектирането и изпълнението на елементите на достъпната среда в урбанизираната територия и в сградите и съоръженията за осигуряване на достъпна архитектурна среда за цялото население, като се отчитат и специфичните нужди на хората с намалена подвижност, в т.ч. на хората с увреждания. Наредбата се прилага едновременно с изискванията на нормативните актове за обема и съдържанието на устройствените планове и инвестиционните проекти, правилата и нормативите за устройство на територията и на нормативните актове и техническите спецификации за проектиране и изпълнение на строежите. Елементите на достъпната среда в урбанизираните територии, сградите и съоръженията се проектират и изпълняват в съответствие с изискванията на тази наредба, като се комбинират в зависимост от конкретните условия така, че да се осигури универсален дизайн на средата, без да се налага допълнително адаптиране за нейното свободно ползване в максимална степен от цялото население, като се отчитат и специфичните нужди на хората с намалена подвижност.

Правилата за движение по пътищата, отворени за обществено ползване, изискванията към пътните превозни средства за участие в движението по тези пътища, изискванията за правоспособност на водачите на пътните превозни средства, правата и задълженията на участниците в движението се определят със ЗДвП-чл.1 от същия, както и с подзаконовите актове по приложението му-ППЗДвП и от Наредба № 18 от 23.07.2001 г. за сигнализация на пътищата с пътни знаци в случая.

Следователно за запълването на бланкетната норма на чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП е необходимо и достатъчно установяването на предпоставките на чл.6 и чл.7 от ЗДвП и Наредба № 18 от 23.07.2001 г. за сигнализация на пътищата с пътни знаци, които правилно СРС е приел за спазени.

Липсата на маркировка по изложените по-горе съображения не води до несъставомерност на деянието, както е приел СРС. Липсата маркировка не води до липса на установено чрез регламентирано с приложима правна норма правило за

поведение-с пътен знак в случая.

2. Въпреки изложеното по-горе в т.1 обаче, решението е правилно, по следните съображения:

Въззивната инстанция е приела от фактическа страна, че неустановено по делото лице е паркирало пътното превозно средство на процесното място, обозначено посредством посочените пътни знаци за хора с трайни увреждания- пътен знак Д21 („Място за паркиране на пътни превозни средства, обслужващи хора с увреждания“), както и пътни знаци Т 17 (брой места, в конкретния случай едно) и Т18.1 (указващ, че се извършва принудително отстраняване на ППС) в съответствие с Наредба № 18 от 23 юли 2001 г. за сигнализация на пътищата с пътни знаци и НОДТСО.

Касационната инстанция е обвързана от фактическите установявания на СРС-чл.220 АПК, вр.чл.63в от ЗАНН.

Касационният контрол за правилност на решението, осъществяван от административния съд, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, за които следи служебно (свързани с валидността и допустимостта на контролирания съдебен акт), в която насока АССГ не констатира допуснати нарушения.

Касационната инстанция може да контролира само начина на формирането, но не и съдържанието на вътрешното съдийско убеждение, поради което и не може да прави своя преценка на събраните доказателства и да изгражда въз основа на нея нови фактически изводи.

За да осъществи контрол върху начина на формирането на фактическите изводи на въззивната инстанция, е необходимо с касационната жалба да е въведено основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК, вр.чл.63в от ЗАНН-съществено процесуално нарушение, свързано с процеса на допускане, събиране и преценка на доказателствените материали по делото, което, ако е осъществено, би обусловило връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на СРС (предвид забраната за нови фактически установявания от АССГ-чл.220 АПК, вр. чл.63в от ЗАНН, както вече се посочи).

В случая касационното основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК, вр. чл.63в от ЗАНН не е въведено от касатора.

Следователно и при съобразяване с фактическите установявания на СРС, че

паркирането е осъществено от неустановено по делото лице, НП е подлежало на отмяна. Авторството на привлеченото към административнонаказателна отговорност лице- на Б. Г. Е. е останало недоказано, което е обуславяло отмяната на НП, поради противоречието му с материалния закон.

Като е отменил НП, СРС е постановил правилно решение, което следва да се остави в сила.

По отношение на инкорпорираното в касационната жалба оспорване на размера на присъдените разноски, същото е с характера на искане по чл.248 ГПК, вр. чл.144 АПК, вр. чл.63д ЗАНН, поради което по него дължи произнасяне СРС.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1-во от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София - град, XII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1457/25.03.2024 г., постановено по административнонаказателно дело № 20231110207341/2023 г. по описа на Софийския районен съд.

ИЗПРАЩА касационната жалба, в частта ѝ съдържаща искане по чл.248 ГПК, вр. чл.144 АПК, вр. чл.63д ЗАНН за произнасяне от Софийския районен съд.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

